

ת"ד 8157/08/18 - יוסף פרץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 8157-08-18 מדינת ישראל נ' פרץ
תיק חיצוני: 132318/2018

בפני	כבוד השופטת איילת גרבי
המבקש	יוסף פרץ
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

זו החלטה בבקשת המבקש להורות על חזרה מהודאתו כפי שנמסרה ביום 27.6.19.

ביום 26.8.18 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של גרימת תאונת דרכים וחבלות של ממש להולך רגל, וכן עבירות נוספות כמפורט בכתב האישום.

כאמור ביום 27.6.19 הודה המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום במסגרת המענה לכתב האישום, ולאחר שהוכרע דינו ביקש לדחות את מועד הטיעונים לעונש על מנת להתייצב לדיון כאשר הוא מיוצג בידי עורך דין.

בקשת המבקש נענתה בחיוב והדיון נדחה ליום 24.9.19.

במועד זה התייצב המבקש עם בא כוחו וזה טען בשמו כי המבקש נכה, אינו שומע ולא הבין במה מדובר וביקש להורות על ביטול הכרעת הדין.

בנסיבות אלה התבקש המבקש להגיש בקשה מפורטת נתמכת בתצהיר ערוך כדיון.

בקשת המבקש הוגשה לראשונה ללא תצהיר ערוך כדיון ולאחר שהוגשה תגובת המשיבה, הוגשה על פי החלטת בית המשפט בקשה נוספת בצירוף תצהיר ערוך כדיון.

בבקשתו ציין המבקש כי הוא נכה המתקשה מאד בשמיעה והבנה, ולא הבין כלל את מהות זימונו לדיון, והגיע לדיון ללא עורך דין ולטענתו במהלך הדיון קראו בשמו והופעל עליו לחץ מטעם ב"כ המאשימה להודות באשמה המיוחסת לו מבלי שהבין את משמעות האשמה. יצוין כי לבקשה זו לא הוגשו כל מסמכים התומכים באמור בה.

יחד עם זאת נוכח האמור בטענות אלה נקבעה הבקשה לדיון .

בעת הדיון שהתקיים בבקשה ביום 4.2.20, טענה המשיבה כי בעת שמסר המבקש את הודאתו, הקריא לו בית המשפט את כתב האישום ולאחר מכן הודה המבקש במיוחס לו.

המבקש נחקר בידי ב"כ המשיבה, ולטענתו לא זכר את שנאמר לו לכאורה על ידי התובעת אשר לטענתו הפעילה עליו לחץ. המבקש הודה בחקירתו כי בית המשפט הקריא לו את כתב האישום וכי הוא ידע מדוע הגיע לבית המשפט. גם לשאלת בית המשפט השיב כי הוא מבין מדוע נמצא באולם בית המשפט, וכי הוא מודע לתצהיר שחתם בפני עורך דינו במסגרת הבקשה הנוכחית.

המבקש הודה כי בית המשפט הקריא לו את כתב האישום והסביר לו במה הוא אשם.

לטענתו היה מבולבל ולא שמע היטב.

המבקש הבהיר כי לא טען שהופעל עליו לחץ, אלא לטענתו רק אמר כי לא שמע היטב וכי באופן כללי אינו שומע היטב.

המבקש אישר כי הוא יודע לקרוא ולאחר שהכחיש כי קיבל את פרוטוקול הדיון חזר בו וטען כי קיבל את הפרוטוקול, אך הניח אותו במגירה של האוטו ולא שם לב מה כתוב בו. לטענתו אינו קורא ללא משקפיים וכשחתם על התצהיר נשוא הבקשה היה ללא משקפיים.

המבקש לא ידע לומר היכן חתם על התצהיר נשוא הבקשה, הודה שלא קרא את התצהיר שחתם עליו, אינו זוכר מתי חתם עליו ועל מה חתם.

בחקירתו החוזרת טען המבקש כי ידע שהוא מואשם בכך שדרס בן אדם, וחזר על טענתו כי: **"השופט הסבירה לי את כתב האישום"**.

עם סיום חקירתו של המבקש התבקשו הצדדים להגיש סיכומיהם בכתב.

המשיבה הגישה סיכומיה ביום 6.2.20 והפנתה לפסיקה הרלוונטית ביחס לחזרה מהודאה בהתאם לסעיף 153(א) לחוק סדר הדיון הפלילי.

לגופו של עניין, הדגישה המשיבה כי אין מחלוקת אף על פי טענת המבקש כי כתב האישום הוקרא לו על ידי בית המשפט וזה הבין את תוכנו והודה במיוחס לו.

עוד הדגישה המשיבה כי המבקש הודה כי בית המשפט הקריא והסביר לו את כתב האישום והמבקש לא ציין בשום שלב כיצד הופעל עליו לחץ פיזי או נפשי להודות במיוחס לו.

עוד ציינה המשיבה כי המבקש הגיש בקשתו בשיהוי ניכר שכן היה עליו לפנות בבהילות לבית המשפט כי ברצונו לחזור בו מהודאתו.

יצוין כי עד למועד זה לא הגיש המבקש סיכומיו לבקשה.

אני סבורה כי דין הבקשה להתקבל מהטעמים הבאים.

כפי שציינה המשיבה בהרחבה בסיכומיה, המבקש הודה כי בית המשפט הקריא לו את כתב האישום, והוא השיב לכתב האישום.

המבקש חזר בו מטענתו כי הופעל עליו לחץ על ידי רשויות התביעה.

המבקש ידע היטב כי זומן לבית המשפט בשל תאונת הדרכים בה היה מעורב.

המבקש הודה בסופו של יום, כי אינו יודע את פרטי התצהיר עליו חתם במסגרת הבקשה לחזרתו מהודאתו.

יחד עם זאת בעת הדיון בבקשה, ציין המבקש כי היה מבולבל ולא שמע היטב ובכל מקרה ציין באשר למענה לכתב האישום כי: **"אני לא מודה"** (עמוד 6 לפרוטוקול שורה 32).

מעבר לכך לא פרט המבקש את כפירתו, וטען כי ביקש לדחות את הדיון שכן עורך דינו צריך להגיע

לדיון.

אכן בהתאם להלכה הפסוקה וכפי שציינה ב"כ המשיבה בהרחבה בסיכומיה, חזרה מהודאה טעונה קבלת היתר לכך מבית המשפט, ומתן היתר זה מותנה בקיומם של "נימוקים מיוחדים".

בע"פ 6349/11 נקבע כי המבחן העיקרי לחזרה מהודאה הוא:

"מבחן המניע המשמש להכרעה בבקשה לחזרה מהודאה, הוא מהותי ולא פורמלי. השאלה אינה מהו המועד הטכני בו הוגשה הבקשה לחזרה מהודאה, אלא האם מועד הגשת הבקשה מלמד, באופן מהותי, על כך שההודאה נובעת משיקולים טקטיים בלבד. את אותו המבחן ממש יש להחיל על כל אחד מסימני האמת שהתגלו במהלך ההליך, ואשר מחזקים או מחלישים את טענת הנאשם כי הודאתו לא שיקפה באמת הודאה באשמה בעבירות המיוחסות לו. ככל שסימני אמת אלו נוצרו בשלב מאוחר יותר של ההליך הפלילי, כך יטה בית המשפט להזהר יותר בקבלתם, ולבחון ביתר קפידה האם הם כנים או שנוצרו על מנת לאפשר את החזרה מהודאה."

באשר לעיתוי בה הוגשה בקשת המבקש, הרי שמדובר בבקשה שהוגשה **לאחר כחודש בלבד**, מהמועד בו ניתנה הודאתו של המבקש - אין מדובר בשיהוי ניכר, ובטרם נשמעו טיעונו של המבקש לעונש ולאחר שביקש לדחות את מועד הדיון לצורך התייצבות עורך דין.

בעת הדיון בבקשה התרשם בית המשפט מכנותו של המבקש, על אף שכפירתו בעת הדיון היתה כללית ונוכח טענתו כי בית המשפט הקריא לו את כתב האישום, וכי היה מודע לסיבה להתייצבותו לפני בית המשפט, **כי אכן לא הבין עד תום את חומרת העבירות המיוחסות לו על פי כתב האישום.**

יצוין כי מדובר בכתב אישום המייחס למבקש גרימת תאונת דרכים וחבלות של ממש קשות להולך רגל, ובנסיבות אלה ככל שישורשע הנאשם על פי הודאתו, הרי שהוא צפוי לענישה מחמירה בהתאם לפסיקה הנוהגת.

מהדיון בבקשה ומחקירתו של המבקש ניכר כי מדובר במבקש המתקשה בשמיעה ואף בקריאה (לטענתו נזקק למשקפי ראייה לצורך קריאת הפרוטוקול) ויתכן כי מגבלות אלה אכן הקשו על המבקש בהבנת משמעות הודאתו כפי שניתנה בעת הדיון.

ברע"פ 2292/08 **שי אמסלם נ. מ"י**, קבע בית המשפט העליון עת התיר למבקש לחזור בו מהודאתו, כי ככל שההליך הביא להסדר הטיעון מעורר ספקות לגבי תוקפה של ההסכמה שנתן הנאשם, עשוי הדבר להצדיק חזרה מן ההודאה, וזאת במיוחד אם בקשתו של הנאשם לחזור בו הובאה בפני בית המשפט **עובר לגזר הדין.**

עוד נקבע כי כל מקרה ראוי לו שיבחן לפי נסיבותיו, תוך הקפדה על שמירת זכויותיו של הנאשם.

עוד קבע בית המשפט כי בנסיבות בהן ההליך שהוביל להודאתו של הנאשם נמשך מספר דקות, בית המשפט לא יכול לשלול את טענתו של המבקש, כי לא התאפשר לו לגבש החלטה מושכלת על ניהול משפט. (בעניין זה דובר בהסדר טיעון אשר אף מקל בענישה עם הנאשם).

בערעור (מחוזי) 6/10 **טור' עמי דוידוב נ. התובע הצבאי הראשי**, סקר בית המשפט את הפסיקה הנוהגת בעניין זה, ובין היתר הפנה להלכה שנקבעה במסגרת ע"פ 5622/03 **פלוני נ. מ"י** ולפיה מקום בו מתקיים חשש ממשי שהנאשם הודה באשמה בניגוד לרצונו החופשי, או תוך שהוא אינו מבין את משמעות הודאתו, הרי שמתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות חזרה מהודאה.

שיקול נוסף שאוזכר בע"פ 3991/04 **רגבי נ. מ"י**, מתייחס גם למידת העוול שיגרם לנאשם אם לא יאפשר לו לחזור בו מהודאתו והשלכות ההרשעה עליו. כאמור כפי שכבר צוין עיתוי הגשת הבקשה הינו שיקול מכריע. עוד צוין כי הכללים בנושא אינם נוקשים, והבקשה תשקל בכל מקרה על פי נסיבותיה ולגופה. (עמ' 9 בעניין דוידוב).

בנסיבות אלה אני מתירה לנאשם לחזור בו מהודייתו.

קובעת הקראה ליום 3.6.20 בשעה 10:00.

הדיון שנקבע בהחלטתי הקודמת מבוטל.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים ותודא מסירתה, ותודיע בנוסף לכך לצדדים על מועד הדיון, גם טלפונית.

ניתנה היום, כ"ה אייר תש"פ, 19 מאי 2020, בהעדר הצדדים.